

[L. Rasmussen.]

foreningen ganske vist stillede sig som Maal at rejse Kravet om Landsforbud, men den fremsatte det ikke paa et Tidspunkt, da Foreningen blandt sine Medlemmer kun talte en Brøkdæl af den danske Befolkning — hvis en eller anden har villet gøre det den Gang, har han i alt Fald holdt sig tap-pert tilbage.

Dernæst sagde det ærede Medlem, at jeg ved en Omtale af Finland stod som Talsmand for Kredse, der ikke var socialdemokratiske. Jeg har ikke staaet som Talsmand for en eneste Kreds i Finland — det ved det ærede Medlem, og hvis han ikke ved det, kan han læse i Fortrykket, hvad jeg sagde —, jeg citerede, hvad Læge Hindhede har skrevet i Ædruelighedskommissionens Betænkning om Finland. Jeg citerede, hvad de derovre, som var blevet spurgt, havde sagt, men jeg stod aldeles ikke som Talsmand hverken for den ene eller den anden.

Det ærede Medlem nævner en god Partifælle, som har sagt noget andet — hvorfor gaa over Aaen for at hente Vand, det samme kunde en af mine danske Partifæller have sagt; i Gaar hørte vi jo, at min Partifælle og gode Ven det ærede Medlem Hr. Olufson havde en Mening, der var afvigende fra min, saa det, at der i andre Lande er Socialdemokrater, der har en anden Opfattelse af dette Spørgsmaal end jeg, beviser ikke det allerringeste. Jeg er sikker paa, at hvis vi fik Forbud i Danmark, vilde det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen — og jeg fornærmer sikkert ikke min Partifælle det ærede Medlem Hr. Olufson ved at tage ham med —, selv om det gik lige saa fortvivlet, som det er gaaet i Finland, hvad det utvivlsomt vilde gøre, gaa ud og fortælle, at det var noget af det mest glimrende, der var sket i Danmark; de vilde lukke Øjnene og ligesom Strudsen stikke Hovedet i Busken og sige, at det var fortrinligt alt sammen.

Derfor kan man ikke diskutere med Forbudstilhængere om saadanne Spørgsmaal, og derfor betyder det i og for sig ikke det allerringeste i denne Forbindelse, naar det ærede Medlem henviser til en finsk Partifælle, i det Øjeblik han er Forbudstilhænger.

Jeg skal ikke forlænge denne Diskussion. Der er blevet henvendt mange Ord til mig i Anledning af mine Udtalelser, men jeg har ingen Tro til, at jeg, selv om jeg vilde holde en Tale paa 3 Kvarter eller 1 Time, skulde kunne overbevise nogen af mine Modstandere. Hvis jeg skulde give

Forbudstilhængerne et Raad, skulde det være, at de følger en Mand, som jeg ganske vist ikke er enig med i disse Spørgsmaal, men som de selv i høj Grad er enige med, nemlig Læge Hindhede. Jeg er ikke enig med ham, men han viser den rigtige Vej. Han siger: Hvis I vil naa et stort Maal, saa skynd jer ikke i en Fart at naa op til Toppen, men begynd ved Grunden og søg at lave en Grundvold, hvorpaa der kan rejses en høj Bygning.

Hindhede stiller i Ædruelighedskommissionens Betænkning et Forslag, som jeg haaber, den højtærede Formand vil tillade mig at læse et Par Linier op af. Han vil ikke have, at man skal begynde med et Landsforbud, thi det vil efter hans Mening kun give triste Resultater, men han foreslaar:

„..... obligatorisk Undervisning i Alkohollære i Forbindelse med almindelig personlig Sundhedslære, først og fremmest for Studenter, Seminarister og Lærere. Efterhaanden som Lærerne faar tilstrækkelige Kundskaber, indføres tilsvarende Undervisning i alle Landets Skoler paa Basis af passende Lærebøger. En saadan Undervisning bør være objektiv og kritisk overfor Overdrivelse til begge Sider.“

Læge Hindhede siger altsaa, at man skal begynde hermed og ikke straks tage en Lov, hvorved det bliver muligt at etablere Landsafstemning og Landsforbud, at man f. Eks. skal begynde i Kommunerne og paa den Maade prøve at faa Erfaringer, paa Grundlag af hvilke der kan rejse sig en Folkevillie i Danmark for Landsforbud. Læge Hindhede er i Virkeligheden Tilhænger af Landsforbud, men han siger: kom ikke med det i Dag, for dertil er Sagen ingenlunde moden.

Naar jeg er Modstander af Landstforbud og Forbudslovgivning i det hele taget, er det, fordi det er min absolutte faste Overbevisning, at man paa den Maade hemmer Ædruelighedsbestrebelseerne i Stedet for at fremme dem. Derfor staaer jeg og Dele af mit Parti som Modstandere af Lovforslaget. At jeg ikke i Dag kan staa som Talsmand for et enigt Parti, har jeg understreget, og jeg vil slutte med at sige, at mit Parti ikke kan angribes for, hvad jeg her har sagt; det er Udtryk for min egen Opfattelse, den deles af et ikke ringe Antal af mine Partifæller, men andre har en anden Opfattelse. Det er min Overbevisning, at det foreliggende Lovforslag, hvis det blev ophøjet til Lov, vilde virke hemmende for Ædruelighedsarbejdet i Danmark.